Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru, judecător – Guzun Corneliu
Dosarul nr. 3a-2030/25
2-23018378-02-3a-17062025

D E C I Z I E
dispozitiv

20 august 2025 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Morozov Sabrina
Interpret Rudac Liubovi

a examinat în ședință închisă, apelul declarat de avocatul Bolocan Liudmila în numele lui ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 17 martie 2025, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la anularea actului administrativ și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Bolocan Liudmila în numele lui *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 17 martie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru, judecător – Guzun Corneliu
Dosarul nr. 3a-2030/25
2-23018378-02-3a-17062025

D E C I Z I E

20 august 2025 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Morozov Sabrina
Interpret Rudac Liubovi

a examinat în ședință închisă, apelul declarat de avocatul Bolocan Liudmila în numele lui ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 17 martie 2025, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la anularea actului administrativ și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

a c o n s t a t a t :

Pretențiile reclamantului

La 06 februarie 2025, avocatul Bolocan Liudmila în interesele lui *****, s-a adresat cu acțiune în ordinea contenciosului administrativ împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, solicitând anularea Deciziei nr. 276/23

DAI din 27 ianuarie 2023 de refuz în acces la o nouă procedură de azil în privința lui Rezvan Nobahar Sahahram și respectiv obligarea Inspectoratului General pentru Migrație la acordarea unei forme de protecție reclamantului, prevăzute de art. 16 a Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

În motivarea acțiunii autorul a indicat că la data de 15 iunie 2020, *****, cetățean al Iranului, s-a adresat la Direcția azil și integrare solicitând azil în Republica Moldova. În rezultatul examinării cererii, la data de 14 septembrie 2020, prin decizia nr. 71/20 DAI, cererea de acordare a statutului de refugiat în Republica Moldova a fost respinsă.

Totodată, a declarat că s-a născut la ***** în Iran orașul Teheran, este de origine iranian și religie Bahái.

În anul 2011, solicitantul de azil a venit în Republica Moldova cu scop de afaceri în industria alimentară și vinicolă, iar motivul care l-a determinat să solicite statutul de refugiat în Republica Moldova, este bazat pe criteriul religios.

Astfel, acesta a menționat că în anul 2017, s-a convertit la religia Bahái care însă nu este recunoscută de lege în Iran, or, în cazul în care se va întoarce în țara sa de origine, riscă încarcerare pe un termen de la 10 la 30 de ani, deoarece Coranul interzice schimbarea religiei. De altfel, 99,9 % din populația Iranului sunt adepți ai religiei musulmane.

Reclamantul a mai indicat că, Iranul este o țară conservatoare și că Guvernul, prin rețelele de socializare cunoaște că și-a schimbat religia, iar prin urmare poate fi arestat la întoarcere.

În continuare susține că potrivit deciziei șefului Direcției Azil și Integrare din 14 septembrie 2020 s-a decis respingerea cererii lui, pe motiv că nu ar întruni condițiile necesare, iar deși a fost contestată pe calea contenciosului administrativ, în urma încheierii Curții Supreme de Justiție din anul 2022, soluția autorității publice a rămas neschimbată.

Prin urmare, la 18 ianuarie 2023, ***** s-a adresat la Direcție cu o nouă cerere de acces la o nouă procedură de azil.

În contextul noii cereri de azil acesta a susținut că nu dorește să se reîntoarcă în țara de origine, deoarece s-a convertit în 2017 la religia Bahái, precum și că în Iran în prezent are loc un conflict armat intern.

Urmare a examinării noii cereri de azil și a analizei motivelor invocate de solicitant în raport cu situația din țara de origine și informației colectate la dosar, prin Decizia 276/23 DAI din 27 ianuarie 2023, Direcția Azil și Apatridie al IGM a respins accesul lui ***** la o nouă procedură de azil.

Or, reclamantul consideră că decizia nr. 276/23 DAI din 27 ianuarie 2023 urmează a fi anulată inclusiv din considerentul că cererii repetate a solicitantului de azil nu i s-a acordat o relevanță deosebită din punct de vedere seriozității

riscurilor invocate, de a fi arestat, încarcerat, executat datorită apartenenței sale la o religie minoritară și nerecunoscută de autoritățile iraniene, evenimentele alarmante din septembrie 2022 care au condus la declanșarea revoluției interne, condamnarea la pedeapsa cu moartea a protestatarilor și Rezoluția Parlamentului European din 19 ianuarie 2023.

Totodată, a indicat că Biroul Migrație și Azil nu a ținut cont de faptul că ***** a părăsit Iranul în anul 2011, când a venit în Republica Moldova și unde se află până în prezent. Prin urmare, acesta a pierdut legătura cu țara de origine deja de 12 ani.

Susține în continuare că potrivit reglementărilor internaționale, statutul de refugiat poate fi acordat acelor persoane care, având temeri întemeiate de a fi persecutate pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinii politice sau apartenență la un anumit grup social, nu pot sau nu doresc protecția țării ale căror cetățeni sau rezident sunt. Refugiatul este o persoană care este lipsită de protecția statului din care provine și, ca urmare este nevoit să caute această protecție în altă parte.

Consideră că singura situație în care s-ar refuza acordarea protecției pe teritoriul altui stat ar fi aceea în care circumstanțele obiective ar asigura protecția alternativă efectivă a solicitantului pe teritoriul statului de origine.

În altă ordine de idei reține faptul că în decizia contestată se concluzionează faptul că solicitantul de azil nu a stabilit, într-o măsură rezonabilă, că rămânerea în țara de origine, ar putea duce la acte de persecuție îndreptate împotriva sa.

În acest sens menționează că art. 6 expres reglementează că consilierul de decizie va determina credibilitatea solicitantului și va evalua dovezile prezentate, acordându-i beneficiul dubiului, după caz, în vederea stabilirii elementelor obiective și subiective.

Decizia Biroului Migrație și Azil în concluzie se bazează doar pe faptul că solicitantul de azil nu se află în situația unor circumstanțe noi apărute ce ar pune în pericol viața și securitatea sa.

Consideră că în cazul lui, cerințele legale sunt întrunite, adică reclamantul se află în afara țării de origine, este prezentă și noțiunea de temere bine întemeiată de a fi persecutat de către autoritățile statului și exisă un risc serios la care va fi supus la întoarcerea în țara de origine, mai curând există certitudinea că va fi persecutat pentru faptul că s-a convertit la religia Bahái, că a fost pornită o cauză penală pentru epifazie - trădarea religiei, care într-un stat în care pedeapsa cu moartea nu a fost abolită Iran, reprezintă de fapt condamnarea la moarte a acestuia.

Astfel, Direcția nu a elucidat pe deplin circumstanțele cazului și nu a ținut cont de reglementările speciale care există și se referă la specificul recunoașterii calității de refugiat.

Totodată autorul notează că, circumstanțele expuse de reclamant relevă faptul că Biroul Migrație și Azil nu a aplicat prevederile relevante și necesare, examinând cererea acestuia de azil în raport cu art. 1A al Convenției din 1951, pe când ar fi trebuit să aplice paragraful 2 al art. 1D și să-i acorde statutul de refugiat.

Consideră că reclamantului urma să i se acorde o formă de protecție internațională, deoarece în susținerea solicitării sale acesta a prezentat suficiente elemente subiective - legate de retrăirile sufletești, însoțite de teamă, înjosire, intimidare pe criterii religie și apartenență la un anumit grup social, temeri pe deplin întemeiate de a deveni o victimă a persecuției. De aceea în argumentarea existenței unei temeri pe deplin întemeiate în primul rând urmează a fi analizată aprecierea dată de solicitantul de azil, dar nu a informațiilor referitoare la circumstanțele care persistă la moment în tara de origine și care de asemenea, în contextul celor relatate, sunt plauzibile și pun în pericol viața acestuia.

Faptul că acesta deține un pașaport național și neconstrâns de nimeni a părăsit țara, nu este un indicator al lipsei temerilor și nu constituie un impediment pentru a beneficia de protecție internațională, or, alți factori nefavorabili, precum situația de nesiguranță în țara de origine, măsurile discriminatorii au creat reclamantului starea de incertitudine și limitări serioase de a-și exprima religia.

Factori care urmau a fi analizați în cumul, deoarece reclamantul a menționat că există pericolul că la întoarcerea în țară să fie reținut, iar apoi executat în public pentru faptul că și-a trădat religia, care constituie o infracțiune excepțional de gravă și se pedepsește cu moartea în Iran.

În continuare susține că religia Bahái a început în Iran, ea s-a extins rapid de la fondare. Acum are aproximativ 5 milioane până la 7 milioane de adepți în întreaga lume, cu o mare concentrație în India și Statele Unite. Persecuția Baháienilor în Iran fiind cea mai severă.

Soluția instanței de fond

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru, din 17 martie 2025, acțiunea înaintată în interesele lui ***** a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea apelantului

La 01 aprilie 2025, nefiind de acord cu soluția primei instanțe, avocatul Bolocan Liudmila în interesele lui *****, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 17 martie 2025, iar la 02 iunie 2025, a înaintat cererea de apel motivată, solicitând admiterea acesteia, casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea reclamantului să fie admisă.

În motivarea cererii de apel, reiterând motivele de fapt și de drept expuse în

cererea de chemare în judecată, reprezentantul lui ***** a indicat că, concluziile primei instanțe, expuse în hotărâre, sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

Astfel, reprezentantul apelantului a considerat declarative susținerile instanței de fond cu referire la faptul că la depunerea cererii de azil din 18 ianuarie 2023, ***** ar fi omis să prezinte noi probe cu referire la circumstanțe ce ar servi ca motive pentru anularea actului administrativ.

Cu trimitere la prevederile art. 1A (2) din Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul de refugiat și art. 2 lit. (d) Directiva 95/2011 privind Calificarea, a menționat că oricărei persoane care, datorită unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, opinii politice sau apartenență la un anumit grup social, se află în afara țării a cărei cetățenie o are și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește protecția acestei țări, precum și o persoană fără cetățenie care, fiind în afara țării în care își avea reședința obișnuită datorită acelorași motive menționate mai sus, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

De altfel, reprezentantul apelantului a considerat că aprecierea instanței nu trebuie să se bazeze nu doar pe informația și probele pe care le poate prezenta reclamantul, dar și pe rapoartele internaționale referitoare la respectarea drepturilor omului în țara de origine.

Or, temerea de persecuție poate rezulta dintr-un raport între experiențele trăite și cele anticipate. Astfel, persecuția nu se limitează la experiențele personale anterioare, ci poate fi determinată și de dorința de a evita o situație ce ar putea genera un risc viitor și previzibil de persecuție.

În acest caz, consideră că instanța de fond nu a luat în considerare noile circumstanțe de fapt, precum revoltele din 2022 și agravarea represiunii împotriva minorităților religioase.

Situația din Iran rămâne extrem de instabilă, iar autoritățile continuă să persecute persoanele aparținând minorităților religioase, inclusiv Bahá'í. Raportul Amnesty International și alte surse internaționale confirmă violența sistematică și încălcările grave ale drepturilor omului împotriva acestor grupuri. În aceste condiții, Rezvan se confruntă cu un risc real de persecuție, încarcerare și chiar execuție.

A mai subliniat că ***** a părăsit Iranul în 2011 și, prin urmare, a fost lipsit de legătura cu țara sa de origine timp de 14 ani. Această distanțare temporală și contextuală face ca revenirea să fie și mai periculoasă, întrucât nu mai dispune de sprijin social sau economic în Iran și nu ar putea beneficia de protecția comunității locale.

În concluzie, avocatul a susținut că argumentele prezentate sugerează că întoarcerea lui ***** în Iran ar putea duce la încălcări grave ale drepturilor sale fundamentale, iar acest lucru ar trebui să fie luat în considerare de către instanța

de apel.

Suplimentar, făcând trimitere la Raportul întocmit de Amnesty International https://www. ecoi. net/en/document/2124624. html, Starea drepturilor omului în lume; Iran 2024, avocatul Bolocan Liudmila consideră că există o temere bine-întemeiată care se bazează pe: Elementul subiectiv (*determinat în mare parte de starea teamă a lui ***** care se bazează pe experiența adepților religiei „Bahá'í" în țara de origine Iran, a persecutării din cauza apartenenței la o religie interzisă pe teritoriul Iranului, situației politice instabile, perturbată de controlul grupărilor teroriste asupra instituțiilor de stat, au luat amploare conflictele armate îndreptate împotriva populației pașnice, pedepse cu moartea și detenții arbitrare*); Elementul obiectiv (*constituit din declarațiile solicitantului care nu pot fi considerate în abstract, ci trebuie analizate în contextul unor situației concrete în care se află, cât și înrăutățirea condițiilor din țara de origine a solicitantului, existența pericolului de a fi executat la reîntoarcerea în țară pentru faptul că face parte din religia „Bahá'í" că alte persoane, inclusiv dintre cunoscuți și prieteni au fost persecutați, aceste riscuri nu au dispărut*).

La ora actuală, ***** nu deține un pașaport valabil de călătorie și se teme să solicite Ambasadei Iranului perfectarea unui nou pașaport. Temerea lui nu este doar o frică subiectivă, ci este susținută de faptele concrete și de informațiile despre abuzurile sistematice la care sunt supuși Bahá'í în Iran. Aceasta face ca percepția sa asupra riscurilor să fie întemeiată și bazată pe o înțelegere clară a situației din țara sa de origine.

În context, deși nu există o definiție unanim recunoscută a pericolului de a fi persecutat, se poate deduce din art. 33 al Convenției din 1951 că amenințarea vieții și libertății pe criterii de rasă, religie, naționalitate, convingeri politice sau apartenență la un grup social, întotdeauna va fi calificată ca persecuție.

Alți factori nefavorabili, precum situația de nesiguranță din țara de origine și măsurile discriminatorii, au generat reclamantului o stare de incertitudine și limitări semnificative. Acești factori trebuiau analizați cumulativ, deoarece, potrivit jurisprudenței CEDO, combinarea lor poate conduce la încălcarea art. 2 împreună cu art. 14 din Convenție.

CtEDO a statuat că atunci când reclamantul susține că există riscul aplicării de rele tratamente în cazul întoarcerii în țara sa de origine, remediul juridic trebuie să îndeplinească două condiții esențiale: să aibă efect suspensiv asupra deciziei de îndepărtare și să asigure un control independent și riguros al riscului invocat.

Drepturile fundamentale garantate prin Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, precum și tradițiile constituționale comune statelor membre ale UE, constituie principii generale ale dreptului Uniunii (art. 6 alin. (3) TUE). În acest context, art. 2 și 3 din Convenție conțin interdicții absolute, fără nicio derogare, ceea ce înseamnă că nu se poate

permite returnarea unei persoane expuse unui risc real de încălcare a acestor prevederi.

Acest risc poate fi demonstrat și prin dovezi privind persecuția sistematică a persoanelor aflate în situații similare, cu condiția ca grupul respectiv să fie identificabil. Posibilitățile de revocare sau refuz al statutului de refugiat, prevăzute la art. 14 alin. (4) și (5) din Directiva 2011/95, pot fi invocate doar dacă refugiatul reprezintă un pericol pentru statul membru sau societatea sa, ca urmare a unei condamnări pentru o infracțiune deosebit de gravă.

Aceste circumstanțe se circumscriu excepției de la principiul nereturnării prevăzut la art. 21 alin. (2) din Directiva 2011/95, care reflectă, în esență, art. 33 alin. (2) din Convenția de la Geneva. Totuși, în situația în care returnarea unui refugiat îl expune unui risc grav de pedeapsă cu moartea sau tratamente interzise de art. 3 CEDO și alte obligații internaționale, posibilitatea derogării devine pur teoretică și este interzisă în practică, în numele protecției drepturilor fundamentale.

Conform art. 78 din Legea nr. 270/2008, noua cerere de azil poate fi admisă dacă survin transformări politice, militare, legislative sau sociale în țara de origine care pun în pericol viața sau libertatea solicitantului. Raportul prezentat evidențiază situația alarmantă din Iran, inclusiv persecuțiile sistematice împotriva minorităților religioase, și confirmă existența unui risc real pentru solicitant.

În plus față de legislația națională și convențiile internaționale, comunitatea internațională recunoaște pericolele asociate cu returnarea refugiaților în țări unde drepturile omului sunt încălcate sistematic. Măsurile statului moldovean trebuie să reflecte acest angajament față de standardele internaționale.

În concluzie, argumentele prezentate arată că întoarcerea lui ***** în Iran ar expune la încălcări grave ale drepturilor fundamentale și, respectiv, este esențial ca instanța de apel să recunoască gravitatea situației și să dispună în favoarea apelului, asigurându-i protecția internațională solicitată.

Termenul de declarare a apelului

Potrivit art. 232 alin. (1) și (2) Cod administrativ, apelul se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate.

Din analiza lucrărilor cauzei, rezultă că înaintând la 01 aprilie 2025, apel nemotivat împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 17 martie 2025, și după recepționarea la 27 mai 2025 a hotărârii motivate, înaintând la 02 iunie 2025 apel motivat, avocatul Bolocan Liudmila în interesele lui *****, s-a încadrat în termenii de procedură pentru depunerea cererii de apel.

Argumentele participanților la proces

În ședința instanței de apel, avocatul Bolocan Liudmila în interesele lui *****, a reiterat argumentele invocate în apel și a solicitat admiterea acestuia precum a fost formulat.

Apelantul ***** (*asistat de interpretul delegat – Rudac Liubovi*), a susținut cele invocate de reprezentant, solicitând admiterea apelului precum a fost formulat.

Reprezentantul intimatului Inspectoratul General pentru Migrație – Grosu Iulia a solicitat respingerea cererii de apel în judecată ca fiind neîntemeiată.

Aprecierea instanței de apel

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe atacată cu apel, prin prisma lucrărilor din dosar în raport cu prevederile legislației în vigoare, Completul judiciar statuează că apelul declarat este neîntemeiat și urmează a fi respins din următoarele considerente.

În materie de drept, potrivit art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, examinând cererea de apel, instanța de apel respinge apelul.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) Cod administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art. 219 alin. (1) – (3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Conform art. 220 alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93.

Din conținutul art. 93 Cod administrativ, rezultă că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

De asemenea, în conformitate cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod.

Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

Astfel, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedura civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar conform art. 122 alin. (1) din Cod, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În context, în limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

În fapt, din înscrisurile atașate cauzei se atestă că, Rezvan Nobahar Sahahram, născut la data de *****, în Teheran, Iran, cetățean al Iranului, de naționalitate iranian, a părăsit Iranul în 2011 și a venit în Republica Moldova cu scop de afaceri în industria alimentară și vinicolă.

La 04 ianuarie 2013, i s-a acordat permis de ședere în scop de reîntregire a familiei, valabil până la 24 aprilie 2020.

Ulterior, la 24 martie 2016, a fost sancționat conform art. 333 alin. (3) Cod contravențional pentru nedepunerea la timp a cererii de acordare/prelungire a dreptului de ședere.

La 15 iunie 2020, Rezvan Nobahar Sahahram s-a adresat cu cerere către Ministerul Afacerilor Interne, Biroul Migrație și Azil, Direcția Refugiați, prin care a solicitat azil în Republica Moldova.

În motivarea solicitării azilului a fost indicată convertirea sa în religia Bahá'í, în anul 2017. În acest context, solicitantul a invocat că în Iran există legi care interzic schimbarea religiei și că întoarcerea în țara de origine i-ar pune viața în pericol, riscând să fie încarcerat, iar în susținere, a prezentat un articol de presă despre arestarea unei femei creștine în Iran, argumentând că situația persoanelor Bahá'í este și mai dificilă.

Solicitantul a precizat că religia majoritară în Iran (99%) este Islamul, iar religia Bahá'í nu este recunoscută legal. Conversia sa a fost benevolă, motivată de interes personal și de exemplul vecinilor săi Bahá'í.

În Republica Moldova, participă regulat la cursurile grupării sale religioase la Adunarea Spirituală Națională a Bahá'ílor din Chișinău, aproximativ de două ori pe săptămână.

Concluzia sa este că revenirea în Iran ar fi periculoasă, deoarece țara este conservatoare, iar guvernul ar putea fi la curent cu schimbarea religiei sale prin rețelele de socializare, expunându-l riscului de arestare.

Prin decizia Direcției Azil și Integrare a Biroului Migrație și Azil al MAI nr. 71/20/DAI din 14 septembrie 2020, cererea de azil a fost respinsă.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 04 august 2021 (menținută în urma deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 aprilie 2022 și a încheierii Curții Supreme de Justiție din 07 septembrie 2022).

La caz, la 18 ianuarie 2023, ***** s-a adresat cu o nouă cerere de acces la o nouă procedură de azil.

Urmare a examinării noii cereri de azil și a analizei motivelor invocate de solicitant în raport cu situația din țara de origine și informației colectate la dosar, prin decizia nr. 276/23 DAI din 27 ianuarie 2023, Direcția Azil și Apatridie al IGM a respins accesul lui ***** la o nouă procedură de azil.

Nefiind de acord cu decizia respectivă, ***** s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu prezenta acțiune.

Cu referire la normele legale aplicabile la caz, este de menționat că potrivit art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Dispoziția art. 39 Cod administrativ prevede că, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Corespunzător art. 189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Conform art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Norma art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ stipulează că, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanța de apel statuează că actul administrativ individual – decizia Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație nr. 6227/24DAA din 17 octombrie 2024, constituie act defavorabil reclamantului, întrucât prin actul respectiv ultimului i-a fost refuzată cererea de azil.

Din analiza actelor administrative contestate, reieșind din solicitările înaintate, se atestă că acțiunea dedusă judecății este una în contestare, rezultând din prevederile art. 206 Cod administrativ.

Completul judiciar atestă că ***** este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a depus acțiunea în termen, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod administrativ, la caz nu sunt, din care motive, acțiunea este admisibilă și pe cale de consecință se va purcede la examinarea pe fond a acesteia.

În continuare, potrivit art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În temeiul art. 19 din Lege, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Potrivit art. 42 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere, iar conform alin. (2) din același articol, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 alin. (1)-(4) din Lege, cererile de azil sunt examinate în mod individual, obiectiv și imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul. La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din

surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale. Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condițiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat și aflării în una din situațiile pentru care se acordă protecție umanitară. Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art. 22-27.

Corespunzător art. 44 din Legea citată, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sunt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Potrivit art. 45 alin. (1)-(3) al aceleiași Legi:

- Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a);
- Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor;

- Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Prevederile art. 48 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, stipulează că la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

În conformitate cu prevederile art. 51 alin. (1)-(7) din Legea privind azilul în Republica Moldova, cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; b) se află pe teritoriul Republicii Moldova; c) în țara de origine a străinului cu drept de ședere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecție. Nu se admite depunerea cererilor de azil în afara teritoriului Republicii Moldova. Autoritățile competente nu pot refuza primirea cererii de azil pe motiv că a fost depusă tardiv. Nu se admit cereri colective. În cazul minorului neînsoțit, cererea de azil se depune de reprezentantul lui legal. În cazul persoanei în privința căreia este instituită o măsură de ocrotire judiciară sub forma tutelei, cererea de azil se depune de către tutore, după numirea lui. În cazul în care solicitantul nu știe să scrie, funcționarul care primește cererea completează cererea potrivit declarației orale a solicitantului. Cererea este semnată de solicitant, funcționar și interpret. În cazul în care solicitantul nu poate semna, se aplică amprenta lui digitală.

În continuare, potrivit art. 78 alin. (1) și (2) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008, privind azilul în Republica Moldova, o nouă cerere de azil se depune în cazul existenței unei decizii irevocabile privind cererea anterioară sau a unei dispoziții cu privire la încetarea examinării cererii de azil. Noua cerere de azil va fi admisă numai dacă sânt îndeplinite, alternativ, următoarele condiții: a) au apărut circumstanțe noi, care nu au putut fi prezentate de solicitantul de azil în procedura anterioară de examinare a cererii din motive independente de voința sa, cu condiția ca aceste motive să nu fie rezultatul unor acțiuni provocate în scopul obținerii unei forme de protecție. Solicitantul este obligat să facă dovada existenței noilor motive invocate și a imposibilității prezentării lor până la data

depunerii unei noi cereri; b) au survenit transformări de ordin politic, militar, legislativ sau social în țara de origine, care pun în pericol viața sau libertatea solicitantului de azil.

În context, potrivit art. 80 alin. (1) din Lege, conducătorul Direcției azil și integrare va emite o decizie privind admiterea sau respingerea accesului la o nouă procedură în baza cererii motivate a străinului, a documentelor prezentate și în raport cu elementele cuprinse în dosarul personal al acestuia.

Reieșind din dispozițiile legale enunțate supra, raportate la circumstanțele cauzei, Completul specializat apreciază ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe, precum că decizia contestată a fost emisă cu respectarea procedurii prevăzută de lege, or, în acțiune nu s-au invocat încălcări de procedură și, respectiv, la caz nu se întrunesc temeiurile legale pentru acordarea reclamantului ***** a posibilității de a avea accesul la o nouă procedură de azil.

Cu referire la aspectele elucidate în acțiunea înaintată și în cererea de apel, în sensul că reclamantul/apelant are teama pentru viața și libertatea sa, deoarece s-ar fi convertit în altă religie, care de altfel nu este acceptată de marea majoritate religioasă din țara de origine, Completul menționează că aceste circumstanțe nu se încadrează în condițiile Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, pentru a beneficia de acordarea protecției umanitare/internaționale sub formă de azil, deoarece, această situație poate fi privită prin prisma pct. 62 a Manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, conform căreia, persoana care, din motive diferite de cele conținute în definiția refugiatului, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte, nu este considerat un refugiat. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală.

De asemenea, cu referire la temerea lui ***** pentru viața și libertatea sa, prin prisma riscurilor și pericolelor care îl amenință la întoarcerea în țara de origine, este de menționat că pentru a aprecia temeinicia temerii de persecuție trebuie să se examineze consecințele pe care solicitantul le-ar înfrunta dacă s-ar întoarce în țara sa.

Or, nici în prima instanță și nici în instanța de apel, reclamantul/apelant ***** nu a demonstrat prin probe pertinente și concludente că, în raport cu acesta există probabilități de persecuție pe motive religioase, în sensul prevederilor legale privind recunoașterea statutului de refugiat, precum și că odată revenind în țara sa de origine, ar putea fi supus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, aceasta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care să fie urmărit de către autorități.

Complementar, instanța susține că din circumstanțele elucidate, nu s-au constatat temeri bine întemeiate și justificate de a fi persecutat pe motive de

religie, or, cele invocate de către solicitantul de azil, nu constituie acte de persecuție așa cum este reglementată în legislația națională, fapt ce duce la neimpunerea examinării a elementului obiectiv.

De altfel, instanța de judecată poate acorda protecție internațională, doar atunci când există dovezi clare și suficiente privind pericolul real, iar teama invocată este justificată și bine fundamentată în contextul concret.

Mai mult ca atât, instanța de apel subliniază că scopul urmărit de către apelant este acordarea azilului, or, pentru aceasta este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară sau temerea de a se reîntoarce.

Cu toate acestea, ***** nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine, pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenții de persecuție sau vătămări grave, după cum se descrie la art. 47 și 48 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008. Deci, în lipsa unor probe care să demonstreze altfel, este relevant faptul că autoritățile naționale din țara de origine a lui *****, nu au întreprins măsuri împotriva reclamantului/apelant, ce ar pune în pericol viața și integritatea acestuia.

Totodată urmează a fi reținut că în cadrul interviului din 09 iulie 2020, ***** a menționat că a venit în Republica Moldova în scop de afaceri în 2011, or, alte motive cu privire la solicitarea de azil în afară de cel religios nu au fost invocate nici atunci și nici în cadrul depunerii cererii repetate.

De altfel, în sensul art. 78 alin. (2) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008, alternativa depunerii cererii repetate condiționează prezentarea unor noi împrejurări și ca motivele noi să nu fie rezultatul unor acțiuni provocate în scopul obținerii unei forme de protecție. Solicitantul este obligat să facă dovada existenței noilor motive invocate și a imposibilității prezentării lor până la data depunerii unei noi cereri.

Respectiv, în ipoteza în care ***** și-a schimbat religia parcursul aflării în Republica Moldova, această conduită constituie o acțiune provocată intenționat în scopul obținerii formei de protecție, or, reclamantul și-a însușit apartenența religioasă post factum pentru a putea justifica impactul cultului religios din Iran în beneficiul său și întru obținerea accesului la o nouă procedură de azil, însă o asemenea conduită este inadmisibilă și denotă rea-credință.

Instanța de apel reiterează că în cadrul procedurii administrative, ***** nu a putut demonstra faptul că ar fi fost supus condamnărilor în țara sa de origine, inclusiv pe motiv religios, precum și că în privința lui ar fi fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova, ce ar fi fost suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a

putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală, măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie, acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați, acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra, abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

Suplimentar, în detrimentul obligațiilor sale procedurale, solicitantul de azil nu a putut demonstra de către cine anume este/poate fi intimidat în țara de origine, or, aspectele expuse atât în cererea de chemare în judecată, cât și în cererea de apel, poartă un caracter de ordin general.

De asemenea, apelantul nu a demonstrat faptul că plecarea sa din țara de origine ar fi efectul unor acțiuni de intimidare și/sau persecuție din partea organelor oficiale, pe temeiurile indicate în acțiune, or, acesta nu a individualizat nici o acțiune care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viața personală. Mai mult ca atât, nu au fost constatate unele acțiuni concrete de limitare a drepturilor solicitantului precum dreptul de a-și câștiga existența, dreptul de a-și practica religia, sau de avea acces la facilitățile educaționale, disponibile în mod normal pentru toți.

În altă ordine de idei, potrivit art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în tara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații, a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

În urma analizei condiției existenței unei condamnări la pedeapsa capitală sau existența pericolului execuției, din nota de interviu, a fost conchis faptul că

solicitantul de azil nu este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, aceasta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care să fie urmărit de către autorități.

În urma analizei condiției vătămărilor grave de tortură sau tratamente ori pedepse inumane sau degradante, din circumstanțele elucidate în decizia contestată în coroborare cu declarațiile apelantului, acesta nu a fost supus unor tratamente similare celor din Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la data de 31 mai 1998.

În concluzie, instanța de apel subliniază că solicitantul de azil nu a invocat careva argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că, la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

Complementar, potrivit art. 9 alin. (1) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova, autoritățile competente asigură accesul în teritoriul Republicii Moldova al oricărui străin aflat la frontiera de stat, din momentul manifestării de voință, exprimată în scris sau oral, din care să rezulte că acesta solicită protecția Republicii Moldova.

În aceeași ordine de idei, potrivit art. 51 alin. (1) lit. a) și b) al Legii citate, cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; se află pe teritoriul Republicii Moldova.

Cu toate acestea, instanța de apel reține că, contrar normelor citate supra, ***** a depus cererea de azil abia după expirarea permisului de ședere, fapt care denotă că respectiva cerere a fost depusă abuziv, pentru a putea fi împiedicată expulzarea sa de pe teritoriul Republicii Moldova, or, art. 63, alin (1) lit. d) al aceleiași Legi prevede că cererea de azil este considerată abuzivă dacă solicitantul a depus cerere numai pentru a amâna sau a împiedica punerea în executare a unei decizii anterioare sau iminente care ar conduce la expulzarea sa.

Prin urmare, instanța de apel conchide ca fiind întemeiată și legală soluția instanței de fond, or, pentru a fi anulat un act administrativ, exercitând dreptul său la acțiune, persoana urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care

invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Însă, nici în prima instanță și nici la examinarea cauzei în ordine de apel, nu s-a constatat admiterea încălcărilor la emiterea actelor administrative contestate, legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială și nefiind combătută prin probe pertinente și concludente.

Suplimentar, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, iar instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă și sub toate aspectele probelor.

De altfel, Completul judiciar mai consideră important de remarcat faptul că utilizând calea de atac - apelul, ***** nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Or, reflectând asupra argumentelor apelantului cu privire la execuțiile condamnaților în Iran rezultând din surse mass-media internaționale, Completul de judecată subliniază că potrivit aceleiași surse de probare (*presa internațională - deathpenaltyinfo.org*), numărul mare de execuții din Iran nu vizează nemijlocit latura religioasă, or, aproximativ jumătate dintre execuții au avut ca temei infracțiuni legate de droguri. Totodată, potrivit Human Rights Watch, în luna februarie 2025, un val de execuții a fost asociat cu tensiunile în relația Iran–Israel.

Astfel în condițiile în care numărul total al condamnărilor din Iran nu ține de latura religioasă după cum prezintă apelantul și dat fiind faptul că din materialele cauzei nu rezultă că ***** este personal vizat, că suferă persecuție reală (riscul de detenție arbitrară, tratament abuziv, restricții la libertăți, tortură etc) și că riscul nu este pur generalizat, instanța de apel constată că este corectă concluzia primei instanțe cu privire la legalitatea actului administrativ contestat.

Din considerentele menționate și având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat în interesele lui ***** și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Bolocan Liudmila în interesele lui *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 17 martie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei